

ΡΙΖΟΣ 19.4.78

Τελικά, όλα δείχνουν ότι:

«Επειδή «ή Ελλάδα διέρχεται τις κρίσιμότερες στιγμές της ιστορίας της και χρειάζεται εθνική ενότητα» (Κ. Καραμανλής) το σχέδιο νόμου που έφερε η πλειοψηφία των εδρών αλλά μειοψηφία των ψήφων (επί της αρχής του νομοσχεδίου και με ονομαστική ψηφοφορία το σχέδιο πήρε μόνο 158 ψήφους) και που απόκρουσε ομόφωνα η πλειοψηφία των ψήφων, αλλά μειοψηφία των εδρών, δηλαδή απόκρουσαν όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης, θα γίνει νόμος. Αυτό βέβαια προς δόξαν της κρηπίδας του πολιτεύματός μας, της λαϊκής κυριαρχίας...

Αυτή η περιφρόνηση της θέλησης της πλειοψηφίας απ' την κυβέρνηση της μειοψηφίας, θα είναι η αρχή για πολλά δεινά για τη χώρα. Όποιος δεν ακούει τη φωνή του λαού στην αρχή, υποχρεούται αργότερα ν' ακούσει τις ΒΡΟΝΤΕΣ του. Πριν από τις έκπομπες «Εδώ Πολυτεχνείο...», εκπέμφθηκαν οι φωνές απ' την ταραχά και τις πανεπιστημιακές σχολές. «Αλλά οι εσθηκοότες» τότε είπαν: «Παιδιά...» με μια γκριμάτσα περιφρονητική...

Εκείνοι που θα παραδοούν τον τρομοκρατικό νόμο για να τον καταργήσουν θα είναι πολύ περισσότεροι από εκείνους που θα τον σεβασθούν για να μην παρανομήσουν. Γιατί όταν ο νόμος είναι παράνομος, τότε η νομιμότητα βρίσκεται προς το μέρος της παράδοσης του και η παρανομία βρίσκεται προς το μέρος της τήρησής του. Αυτή η αντίστροφη είναι η χειρότερη μορφή της διάσπασης της εθνικής ενότητας. Αυτή γενικεύει την αντίσταση.

Η κυβέρνηση όφειλε ν' αναζητήσει άλλους τρόπους ν' αντιμετωπίσει τα κρούσματα που διατάραξαν τη εφησίδα γαλήνης και ησυχίας, που αποτελούσε η Ελλάδα (όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός και σε πρόσφατες δηλώσεις του). Να δεί πρώτα το μηχανισμό της, μήπως εκεί κάτι δεν πάει καλά. Όταν, ακόμη τώρα, δικάζονται υποστράτηγοι της Χωροφυλακής και Ιατροδικαστές για ανθρωποκτονία κρατουμένου (περίπτωση Τσαρουχά) όταν, εν τούτοις, απ' όλη τη ζοφερή έφταετία το σύνολο των κρατουμένων δεν ξεπερνά τις 3 — 4 δεκάδες, εύκολα γίνεται «κοινή βουή», ότι ο μηχανισμός δίωξης δεν είναι ο ένδεδειγμένος για την περίπτωση κι αυτό με τη θέληση της ίδιας της κυβέρνησης κι όχι ότι του λείπουν — του μηχανισμού — τα νομικά έφοδια. Έγινε τόσο πολύ «κοινή συνείδηση» αυ-

Ο λαός με**την πάλη του****θ' άχρηστέψει****τόν «509»****ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΧΑΡΑΤΣΙΔΗ**

τό, ώστε γνωστός γελοιογράφος να κάνει την κωμικοτραγική δήλωση, ότι αν ξαναγίνει πραξικόπημα, θα φροντίσει να γίνει υπουργός, με τη βεβαιότητα, ότι αυτό δεν θα του κόστιζε τίποτε.

Αλλά ακόμη ο λαός σημειώνει:

«Ότι για τη δίωξη των πραξικοπηματιών της 21ης Απριλίου η κυβέρνηση δεν χρειάστηκε να κάνει ούτε ένα νέο νόμο ουσίας. Αρκέστηκε στην υπάρχουσα νομοθεσία και διερωτάται τώρα, γιατί η ίδια νομοθεσία, δεν είναι τάχα αρκετή και για τη δίωξη των τρομοκρατών.

«Ότι για την προδοσία της Κύπρου, όπου ένα κράτος και μια πρωτεύουσα ΔΙΑΜΕΛΙΣΘΗΚΑΝ. Όπου χιλιάδες Έλληνες πολυβολήθηκαν, σκοτώθηκαν, ξεσπιτώθηκαν. Όπου βομβαρδίσθηκε αλλά - Χιλή, το Προεδρικό Μέγαρο, ούτε η υπάρχουσα νομοθεσία δεν εφαρμόστηκε. Γιατί; Το συρτάρι με τη δικογραφία των Έλλήνων πρωτεργατών της προδοσίας της Κύπρου, θα παραμείνει κλειστό»...

«Ότι πριν λίγα χρόνια ακόμη αξιωματούχοι των Σωμάτων Ασφαλείας βασάνιζαν μέχρι θανάτου και έβαζαν έπειτα με ψεύτικα όνόματα τα θύματά τους στα νοσοκομεία.

Γι' αυτό ο λαός:

Δεν πιστεύει στις δηλώσεις της κυβέρνησης ότι θέλει να τον προστατέψει απ' την τρομοκρατία (που ο λαός δεν την θέλει). Δεν εμπιστεύεται στα όργανά της ότι θα τον προφυλάξουν απ' την τρομοκρατία. Δεν αμφιβάλλει ότι το σχέδιο νόμου έχει πολιτικούς στόχους έναντι των ελευθεριών του.

Με υπουργό Δημόσιας Τάξης που αποδίδει χωρίς αποδείξεις το φόνο ηγετικών στελεχών και πρακτόρων της Δεξιάς και του Ιμπεριαλισμού στους αριστερούς, από μόνο το λόγο της αντίθεσης των φρονιμάτων τους. Με υπουργό της Δικαιοσύνης που ξαναφέρει το παλιό σύνθημα «Καραμανλής ή τάνκς», λέγοντας ότι όσο ο Καραμανλής κυβερνάει, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο το πολίτευμα. Με αστυνομικούς διευθυντές σε θέσεις - κλειδιά τώρα, όπως και επί Παπαδοπούλου, με απειλές κάθε τόσο κατά ανέργων εργατών και ακτημόνων αγροτών, κατά υπαλλήλων και φοιτητών, κ.λπ., και με νόμο που θεσμοθετεί τώρα και την αυθαίρεση του προσδιορισμού του αδικήματος απ' τα κατώτερα έκτελεστικά όργανα — ο λαός έχει το αίσθημα πως ένα χέρι μ' ένα μαστίγιο ανασηκώνεται να αιώρηθει πάνω απ' το κεφάλι του, να τον τρομοκρατήσει.

Ο ίδιος θα βρεί τον τρόπο να κάνει το μέσο ατελέσφορο. Και πάντως θ' αποδείξει ότι με τέτοιους νόμους δεν ξεπερνιούνται οι κρίσιμες στιγμές ενός έθνους και δεν διαφυλάσσεται η εθνική ενότητα, αλλά διασπάται. Η κυπριακή κυβέρνηση έδειξε το δρόμο, προς την ενότητα. Μετά από κάθε απαγωγή και δολοφονία στο έδαφός της, όπου δρουν στρατιωτικές οργανώσεις με παράδοση, συγκαλεί Εθνικό Συμβούλιο όλων των κομμάτων, συσκέπτεται και αποφασίζει. Δεν σκέφθηκε ποτέ να καταφύγει σε ύπουλα κείμενα, προέλευσης Γερμανίας, γενέτειρας του χιτλερισμού. Γιατί είναι δημοκρατική η κυβέρνηση της Κύπρου, που διαρχεται πραγματικά τις κρίσιμότερες στιγμές της ιστορίας της.